

Ἐπιστροφή...

Ὅφείλουμε νὰ
ξαναβροῦμε τὴν ἀθωότητά μας,
γιατὶ μονάχα ἔτσι θὰ
διασωθοῦμε μέσα στὸν κόσμον
αὐτόν, τὸν κόσμον ποὺ μᾶς
περιβάλλει μὲ ποικίλα
προσωπεῖα καὶ ἀνυπόστατες
προτάσεις. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ
Χριστούγεννα μεριμνοῦν γι'
αὐτὴ τὴ δυνατότητα, γι' αὐτὴ
τὴν ἐτοιμασία, ὥστε νὰ

ἐπιστρέψουμε στὴν ἀθωότητα καὶ νὰ καθρεφτίσουμε τὸ ρυπαρὸ πρόσωπό
μας στὸ καθάριο πρόσωπο καὶ ἱερὸ τοῦ Νέου Παιδίου. Μόνο ποὺ
ἀπαιτεῖται ἡ ἀποβολὴ ὅλων τῶν περιττῶν καὶ ἄχρηστων, ποὺ ὡς
«στολίδια» τάχατες μᾶς κρύβουν τὸ κενὸ ποὺ διατηροῦμε, τὴν
ἀγνωμοσύνη ποὺ κουβαλᾶμε καὶ τὴν ἀγριότητα ποὺ τὴ θεωροῦμε ὡς
τόλμη, δύναμη καὶ καπατσοσύνη.

Μέρες σεπτές, λοιπόν, μὲ τὴν εὐγένεια ποὺ τίς συνέχει καὶ τὸ
κάλλος ποὺ ἀνθίζει ἀπ' αὐτές. Φιλοτίμως μᾶς ἤρεμοῦν, μᾶς εὐλογοῦν καὶ
μᾶς φωτίζουν οἱ μέρες αὐτές.. Δὲν ἐπιδιώκουν τὴν ὑπερβολή, αὐτόν,
δηλαδή, τὸν μανικὸν τρόπο συμπεριφορᾶς ποὺ εὐδοκιμεῖ μέσα στὶς τάξεις
τῶν συγχρόνων ἀστῶν, καθὼς περιφρονοῦν τὸ βασικὸ νόημα τῆς Γιορτῆς
καὶ κρατοῦν μονάχα τὸν διάκοσμο, τὸν φωτεινὸ διάκοσμο μὲ τὰ ὅσα
ἐφήμερα καὶ πρόχειρα. Γιατὶ ἡ Γιορτὴ νοηματίζει τὴ ζωὴ μας, ὅταν
βαπτίζεται μέσα στὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ταπείνωση: αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ καὶ
εὐλογημένα πρόσφορα τοῦ Θεοῦ Βρέφους, τοῦ πρό αἰώνων Θεοῦ, σὲ

ὅλους ἐμᾶς Πρόσφορα, πού δαψιλῶς σκορπίζονται στὸν καθένα πού τὰ ἐπιζητεῖ μὲ εὐλικρίνεια καὶ ἐμπιστοσύνη.

Ὡστόσο τὸ ἐρώτημα πού ἀπλώνεται πάνω μας, ὡς μιὰν ἄλλη νεφέλη ἐπισκιάζουσα, εἶναι τὸ ἐξῆς: Πόσο ἐπιθυμοῦμε αὐτὴ τὴν ἐπιστροφή στὴν ἀθωότητα καὶ πόσο μᾶς νοιάζει νὰ θεραπεύσουμε τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὶς ποικίλες πληγές, πού ἡ συμπεριφορὰ μας καὶ ἡ ἀνόικεια στάση μας ἀπέναντι στὸ Θεὸ προσπορίζει; Γιατὶ στοὺς σκληροὺς αὐτοὺς καιροὺς νομίζω, πῶς ἱκανὸ ἀνάχωμα γιὰ νὰ κρυφτοῦμε εἶναι ἡ ὑποκρισία καὶ ὁ περισσὸς φαρισαϊσμός μας, ἐπειδὴ μὲ τὴν πολυπροσωπία πού διαθέτουμε, τὴν ἐναλλάγῃ, ἐννοῶ τῶν προσωπειῶν πού διαφυλάσσουμε στὴν ἐσωτερικὴ μας «γκανταρόμπα», κατορθώνουμε νὰ δημιουργοῦμε ἐντυπώσεις καὶ κύκλο, ὥστε ὅχι μόνο νὰ ἐπιβιώνουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ ὀριοθετοῦμε καταστάσεις καὶ πράγματα. Ἄς θυμηθοῦμε τοὺς εὐαγγελικοὺς Φαρισαίους, μὲ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα προσωπεῖα, πού εἶναι καὶ συνεχίζουν νὰ εἶναι μεταξύ μας. Παντοῦ καὶ πάντοτε.

Γι' αὐτὸ κι ἔρχεται ἡ πάντερπνη αὐτὴ Γιορτὴ τῶν τοῦ Χριστοῦ μας Γεννεθλίων, γιὰ νὰ μᾶς κομίσει μιὰν ἄλλη πραγματικότητα. Αὐτὴ τῆς ἀθωότητας πού χάσαμε καὶ πού εἶναι εὐκαιρία νὰ ξαναβροῦμε. Τὸ γιατί τὸ ξέρουμε ὅλοι. Τὸ πῶς ἔχει σημασία καὶ τὸ πότε, γιατί μὴν ξεχνᾶμε καὶ τὸ ἄλλο, τὸ πλέον σημαντικό, ὅτι ὁ καιρὸς μας εἶναι λίγος, ἐλάχιστος θὰ ἔλεγα.....

π. Κων. Ν. Καλλιανός